

Las hijas de Abril

Direcció i guió: Michel Franco **País:** Mèxic **Durada:** 89 min **Any:** 2017 **Gènere:** Ficció dramàtica **Interpretació:** Emma Suárez, Ana Valeria Becerril, Hernán Mendoza, Joanna Larequi, Enrique Arrizon, Iván Cortés, Giovanna Zacarías, José Ángel García, Tony Dalton **Fotografia:** Yves Cape **Distribuidora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 20/10/2017
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

La Valeria té 17 anys i està embarassada. Viu a Puerto Vallarta amb la Clara, la seva germana mitjana. La Valeria no ha volgut que l'Abril -la mare, absent des de fa molt de temps- s'assabenti de l'embaràs. Però la Clara, davant la pressió econòmica i les responsabilitats que implica tenir un bebè a casa, decideix cridar-la. L'Abril arriba amb la disposició d'ajudar les seves filles, però aviat comprendrem per què la Valeria preferia mantenir-la lluny. (FilmAffinity)

CRÍTICA

A *Después de Lucía* (2012) Michel Franco afrontava de manera directa, moderna i brutal com a autor la problemàtica de l'assetjament escolar amb l'especificitat de l'experiència femenina i les connotacions masclistes del fenomen, tot i que sense explorar-lo en profunditat. Ara a **Las hijas de Abril** torna a una història protagonitzada completament per dones amb una reafirmació en estructura, però amb una comprensió més gran del seu propi estil i eines dramàtiques. Emma Suárez és l'Abril, una dona espanyola que torna a casa de les seves filles Clara i Valeria a Puerto Vallarta quan aquesta última es queda embarassada amb tan sols 17 anys. **La distant relació d'una mare absent amb les seves filles ja imprimeix una estranya atmosfera des del començament que només evolucionarà a pitjor** quan les seves intencions d'ajudar amb la criança de la seva futura neta vagin més enllà del que és apropiat, convençuda que la seva filla no podrà cuidar bé el nadó.

«La mà que bressola el bressol és la mà que domina el món». Amb un contundent desenvolupament, la cinta de Michel Franco porta la seva narració fins al límit de la versemblança, però pel camí troba una mesurada progressió en cada escena, manejant una tensió a cada pas més pertorbadora. Però també **amb una seguretat admirable d'una història que intenta desenvolupar despullant-se de qualsevol tipus de simbolisme que embruti la seva proposta**. L'ús de les el·lipses, la concisió de les seves seqüències, un muntatge precís recolzat en una direcció molt més estilitzada i hàbil principalment en la gestió de l'espai amb els moviments de la càmera mostren a **Las hijas de Abril** un compromís total amb la idea del director, guionista i muntador. El fora de camp ve a ser una part fonamental per obligar l'espectador a conèixer els seus personatges exclusivament a partir de les seves accions i diàlegs i així intensificar aquesta idea tant de manca de confiança de les filles cap a la seva mare com el qüestionament de les motivacions de tots ells per part de l'espectador.

Moltes preguntes queden sense resposta i multitud d'indicis poden servir per completar el trencaclosques que suposa l'Abril a priori. És el riure d'una mare avergonyida el que sona quan sent la seva filla tenir sexe amb el seu xicot a la habitació del costat? O és el d'una adulta amb traumes de la seva infantesa que no ha pogut superar? La pel·lícula de Curtis Hanson *The Hand That Rocks the Cradle* ('La mano que mece la cuna', 1992) podria ocupar un lloc d'honor en els seus antecedents com a referent. En aquella l'amenaça a la maternitat i la invasió de la llar es configurava com un *thriller* espectacle típic del Hollywood dels noranta, amb grans girs de guió al servei del pur xoc i una explicació detallada de les raons per les quals passava tot a la pantalla. I encara que temàticament connecten de manera innegable, la nova obra de Michel Franco fuig d'aquests tics per situar-se en una posició diametralment oposada en intencions, i aconsegueix ser molt més aterridora des d'una quotidianitat que se sent propera i tangible.

Ramón Rey – cinemaldito.com